

shahla@aghapour.de

شہلا آقاپور

گزینہ اشعار فلسفہ زندگی 1370-1380
چاپ اول: 1384، نشر آیدا-آلمان 104 صفحہ

آشفستگی جهان

در کودکی به من گفته اند :

نقش تو

آستان فتح خویش

نہا دت دوست داشتن

مرہم ہر درد بودن

*

کسی

ہر شب

دعا

تزیین معبد می کند

نوری در تاریکی

می آراید

*

فیلسوفی

برای ہر اثری

دلیلی می آفریند

و

در اندیشہ ی

عالم و آدم

بسر می برد

*

انگار هیچ اتفاقی

نیفتا دہ است .

*

درویشی در خلصہ

دیگر

نمی ہراسد

*

شاعری برای
دلتنگی خود
ما را
اسیر آینه می کند
*

انگار هیچ اتفاقی
نیفتاده است.
*

در کودکی به من گفته اند:
نقش تو

آستان فتح خویش
نهادت دوست داشتن
مرهم هر درد بودن
*

آیا من
هرگز بوده ام
وجود داشته ام
یا خیالی
بیش نبوده است.
*

کدامین نهاد
کدامین نقش
کدامین مرهم
*

در کودکی به من گفته اند :
دیوانگان با خود
حرف می زنند
می خندند
قانون
زیر پای می گذارند
*

آیا راه آنان
بیراهه است
*

یا
این ،
تصور ما
از صحنه ی زندگی است
*

می خواهم خود را
در عطر گل های دریائی
رها کنم
*

به بادها بسپارم
در رودخانه ها
جاری شوم
*

راه بودا پیش گیرم و
غرق روشنائی شوم
*

شاید هم

به اول. خلقت بر سم
*
در گوشه ای از خیا بان
جایی گزینم
و گدایی
ژنده پوشی با شم
و در شک و تردید بگویم
همه چیز بیهوده است
*

دنیا
کویری است
سراب گونه.
*
در کودکی به من گفته اند:

مرگ
انتظاری است
آسرار آمیز
*
اگر مشتی خاک
بر مزار عزیزی
بیفشانی
در زمان حل خواهی شد
*

هرگز
به وسوسه های
جستجوی خویش
نیاندیشی
*
در کودکی به من گفته اند:
نیرو برابر است با گل
در سرعت نور به توان دو
*

کهکشانها
از هم دور می شوند
مدام تولید مثل می کنند
از انفجار و انقباض ما ده ای
به حجمی بزرگ
در انبساط رسیده اند
*

آدم ،
ماشینی است
با احساس؟
از او چیزی
جز خاک
نمی ماند؟
*

همه چیز
تصادفی است!؟
ارادی است!؟
یا از پیش تعیین نشده!؟

*

آری
این سر نوشت
یا تقدیر
من و توست.
*

در کودکی به من گفته اند:

در بازی سیاست
دروغ هر روز برابر آئینه
تکرار می شود
*

خود فروش
ناچار
بدن فروشی را
گزیده است
*

کسی جای خالی عشق را
در آغوش معشوقه ها
می جوید.
*

در کودکی به من گفته اند:

دعای مادر عشق
تسلای درد تو است
در تاریکی
به سوی
من آشفته
می شتابد
فرو می روم
به سرای عشق او
*

آه می کشم
به سوز ساز دوست
*

بهار می بینم
بهار در نگاه مرغکان
مجدوب جهان می شوم
*

پیوسته مثل جویباری
به دریاها می پیوندم
*

گرده هایم
جایی دیگر
رشد خواهند کرد
*

چه کسی می داند
*

شاید
دانه های اشکم
نیز
در خاک عزیزی

سبز شوند

*

آه

چه کسی

می داند

شاید

عشق او

تسلی

در دامن است

*

آه

چه کسی

می داند...

شهلا آقاپور